Súd:	Krajský súd Bratislava
Spisová značka:	5Co/21/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1108224229
Dátum vydania rozhodnutia:	12. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Juraj Považan
ECLI:	ECLI:SK:KSBA:2016:1108224229.4

Rozhodnutie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Janky Richterovej a JUDr. Milana Chalupku, v právnej veci navrhovateľa: H.. H. F., X.. XX. X. XXXX, L. K., N.. Š. Č.. XX, zastúpeného JUDr. Dušanom Ivanom, advokátom so sídlom v Bratislave, Ul. Na vŕšku č. 2, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. č. 3, o náhradu škody, na odvolanie oboch účastníkov konania proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 9. októbra 2012, č. k. 14C/124/2008-191, v spojení s opravným uznesením zo dňa 5. mája 2014, č. k. 14C/124/2008-236 a v spojení s opravným uznesením zo dňa 18. novembra 2015, č. k. 14C/124/2008-242, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa vo vyhovujúcej časti p o t v r d z u j e.

V zamietajúcej časti, týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy, rozsudok súdu prvého stupňa m e n í tak, že odporca je povinný z a p l a t i ť navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.700,- €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku; vo zvyšku rozsudok v tejto časti p o t v r d z u j e.

V zamietajúcej časti, týkajúcej sa náhrady trov trestného konania, rozsudok súdu prvého stupňa m e n í tak, že odporca je povinný z a p l a t i ť navrhovateľovi 2.323,57 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne odo dňa 27. 8. 2007 do zaplatenia; vo zvyšku rozsudok v tejto časti p o t v r d z u j e.

V zamietajúcej časti, týkajúcej sa náhrady za stratu na zárobku za obdobie od 1. 5. 2000 do 26. 6. 2000, napadnutý rozsudok z r u š u j e a v tejto časti vec v r a c i a súdu prvého stupňa na ďalšie konanie; vo zvyšku rozsudok v tejto časti p o t v r d z u j e.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh na náhradu škody podľa zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej zákon), ktorým navrhovateľ z dôvodu nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia požadoval náhradu za stratu na zárobku za obdobie väzby od 26. 4. 2000 do 2. 5. 2001 a od 3. 5. 2001 do skončenia trestného stíhania dňa 5. 4. 2006, ako aj náhradu trov trestného konania a úroky z omeškania. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy považoval za opodstatnený v rozsahu 9.300,- € pri určení ujmy vo výške 25,- € za jeden deň väzby, oproti požadovanej náhrade 5 mil. Sk, ktorú vo zvyšnej časti ako nedôvodne uplatňovanú rovnako zamietol. Pre rozhodnutie o náhrade trov konania zvolil postup podľa § 151 ods. 3 O. s. p., pri absencii príslušného výroku.

Z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že pre odporcom dôvodne vznesenú námietku premlčania nemožno navrhovateľovi priznať náhradu za stratu na zárobku počas väzby. Jednoročná premlčacia lehota podľa § 21 zák. č. 58/1969 Zb. začala plynúť dňa 6. 4. 2006 a predĺžená o dobu šiestich mesiacov (§ 23 zákona) uplynula dňom 6. 10. 2007. Návrh bol podaný na súde až dňa 23. 7. 2008, teda oneskorene. Z tých istých dôvodov považoval za neskoro uplatnený návrh v časti náhrady trov

trestného konania spojených s väzbou. Návrh v časti náhrady za stratu na zárobku nad rámec väzby do právoplatného skončenia trestného stíhania považoval za neopodstatnený, keď personálny rozkaz ministra vnútra o prepustení navrhovateľa zo služobného pomeru policajta nebol doposiaľ zrušený (§ 4 ods. 1 zákona), a to ani rozkladom, ani na základe preskúmania správnym súdom, ako ani na základe ústavnej sťažnosti navrhovateľa.

Pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy aplikoval čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd dospejúc k záveru, že nebol daný žiaden z dôvodov obmedzenia osobnej slobody navrhovateľa podľa čl. 5 ods. 1. Nemajetkovú ujmu priznal s poukazom na okolnosti tohto prípadu (trestné stíhanie v trvaní 6 rokov, 4 mesiace a 5 dní, obmedzenie osobnej slobody v trvaní 372 dní, medializácia trestnej veci navrhovateľa, spôsob vedenia trestného stíhania - dôkazy vykonané nezákonným spôsobom, dovtedajšia bezúhonnosť i v profesnej oblasti, dopad na osobnostný, rodinný a profesionálny život) i zásah do viacerých chránených zložiek osobnosti (osobná sloboda, súkromie, zdravie, česť) vo výške 9.300,- €.

Dospel tiež k záveru, že vzťah účastníkov konania nemožno považovať za vzťah veriteľa a dlžníka podľa 517 OZ, preto považoval za nedôvodný i návrh v časti uplatnených úrokov z omeškania.

Proti tomuto rozsudku v jeho zamietajúcej časti podal včas odvolanie navrhovateľ, domáhajúc sa jeho zmeny a vyhovenia návrhu v plnom rozsahu, resp. jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zastával názor, že bez trestného stíhania navrhovateľa by nikdy nedošlo k jeho prepusteniu zo služobného pomeru policajta. Z dôvodu oslobodzujúceho rozsudku treba preto za nezákonný považovať aj služobný rozkaz ministra (založený na rovnakom skutkovom základe ako uznesenie o vznesení obvinenia), ktorý pre uplynutie trojročnej objektívnej lehoty už nemožno napadnúť obnovou konania. Ujmu navrhovateľa možno preto odškodniť jedine nahradením požadovanej straty na zárobku. Zdôraznil, že oslobodenie spod obžaloby má rovnaké účinky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia, za vnútorne rozporný preto považoval záver súdu prvého stupňa, že pre nezrušenie rozhodnutia v trestnom alebo správnom konaní nebol splnený základný predpoklad pre úspešné uplatnenie náhrady škody. Hoci sa v konaní domáhal náhrady škody z dôvodu nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia podľa § 1 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb. (nie podľa § 5 ods. 1 rozhodnutím o väzbe), vytýkal súdu prvého stupňa, že včasnosť uplatnenia jednotlivých nárokov nesprávne posudzoval namiesto trojročnej, podľa jednoročnej premlčacej doby. Nesprávne preto súd zamietol návrh v časti náhrady za stratu na zárobku za obdobie väzby ako podaný oneskorene. V časti nepriznania úrokov z omeškania považoval rozsudok súdu prvého stupňa za neodôvodnený, bez možnosti navrhovateľa vzniesť argumentáciu pre účely odvolacieho konania. Napokon nesúhlasil ani s výškou priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú s ohľadom na okolnosti tohto prípadu (väzba s kriminálnikmi, ktorých navrhovateľ sám zaisťoval, psychické a zdravotné problémy, zásahy do súkromia navrhovateľa a jeho rodiny, informácie v médiách, trvalo narušené rodinné a priateľské vzťahy) považoval za symbolickú. Za vnútorne rozporný považoval postup súdu prvého stupňa, ktorý síce poukázal na trvanie trestného stíhania, avšak pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal len z počtu dní väzby, bez objasnenia, prečo za jeden deň priznal práve 25,- €.

Proti rozsudku v jeho vyhovujúcej časti podal včas odvolanie i odporca. V tejto časti sa domáhal jeho zmeny a zamietnutia návrhu, keď zastával názor, že súd prvého stupňa nesprávne aplikoval Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd a priznal náhradu nemajetkovej ujmy, hoci zákon č. 58/1969 Zb. takúto náhradu nepriznáva. Mal za to, že oprávnenosť trestného stíhania nemožno dávať do pomeru s konečným výsledkom trestného konania, oslobodenie spod obžaloby preto bez ďalšieho neznamená, že neboli splnené podmienky pre vznesenie obvinenia. Ďalej namietal, že pre rozhodnutie o nemajetkovej ujme si súd prvého stupňa nezadovážil potrebné skutkové podklady a vychádzal výlučne z výpovede navrhovateľa. V otázke dopadu väzby na svoj život navrhovateľ neuniesol dôkazné bremeno. Pokiaľ poukazoval na medializáciu prípadu, odporca za prípadný zásah médií do osobnostných práv navrhovateľa nezodpovedá.

Navrhovateľ navrhol rozsudok súdu prvého stupňa vo vyhovujúcej časti ako správny potvrdiť. Zastával názor, že i pokiaľ zák. č. 58/1969 Zb. nárok na náhradu nemajetkovej ujmy priamo neupravuje, uvedený nárok je v zmysle § 20 tohto zákona daný podľa § 13 ods. 2 OZ, ako aj Dohovorom. Uviedol tiež, že nie je v kompetencii odporcu posudzovať, kedy je trestné stíhanie a vzatie do väzby zákonné, rozhodujúcim je výsledok trestného konania. V prípade navrhovateľa okrem toho išlo o vykonštruované obvinenie

z trestnej činnosti výlučne na základe nepravdivých tvrdení jedinej nedôveryhodnej osoby, policajta - svedka H.. R.. Navrhovateľ získanú vzorku drogy riadne zaznamenal do spisu, dal expertízne overiť, o výsledkoch nadriadených upovedomil a požiadal o sumy na predstieraný prevod veci. Svedok, ako aj jeho nadriadení konali contra legem, dôkazy nimi získané neboli použiteľné pre trestné konanie. Mal za to, že práve výsluchom navrhovateľa bolo možno najlepšie preukázať dopad trestného stíhania i väzby na jeho osobnostný, rodinný i profesionálny život.

Odporca navrhol rozsudok súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti ako vecne správny potvrdiť.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. v rozsahu a z dôvodov vymedzených odvolaním na pojednávaní (§ 214 ods. 1 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je čiastočne opodstatnené, odvolanie odporcu za dôvodné nepovažoval.

S ohľadom na začatie trestného stíhania pred nadobudnutím účinnosti zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 27 tohto zákona vo veci aplikoval zák. č. 58/1969 Zb.

Zo súdom prvého stupňa ustáleného skutkového stavu vyplýva, že navrhovateľ ako policajt vo funkcii staršieho referenta a vedúceho skupiny bol obvinený z trestného činu nedovolenej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky a jedu a prekurzora a obchodovania s nimi podľa § 187 ods. 1, písmeno b/, c/ a d/, ods. 5 písm. a) Trestného zákona a z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 Trestného zákona (uznesenie zo dňa 26. 4. 2000 ČVS:KUV-34/ OVEK-2000-Han.). Navrhovateľ bol vzatý do väzby z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. b) a c/ a ods. 2 Trestného poriadku, pričom väzba začala dňa 26. 4. 2000 a skončila dňa 2. mája 2001. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. novembra 2004 sp. zn. 1T/4/01 bol navrhovateľ spod obžaloby oslobodený z dôvodu, že skutok, ktorý sa kládol navrhovateľovi za vinu, nie je trestným činom. Oslobodzujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 5.4.2006. Pre úmyselné porušenie služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom bol navrhovateľ personálnym rozkazom ministra vnútra SR ku dňu k 26. 6. 2000 prepustený zo služobného pomeru (rozkaz číslo 205 zo dňa 23. júna 2000). Najvyšší súd v konaní o preskúmanie zákonnosti tohto rozkazu žalobu navrhovateľa zamietol (rozsudok zo dňa 12. decembra 2000 sp. zn. 7Sž/152/00).

Nepochybne v súvislosti so skoršími demokratizačnými procesmi v našej spoločnosti štát právnou úpravou ešte koncom šesťdesiatych rokov minulého storočia (zák. č. 58/1969 Zb.) prevzal objektívnu zodpovednosť za škodu spôsobenú pri plnení úloh štátu z dôvodu nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu. Ak sa náhrada škody uplatňuje z dôvodu nezákonného rozhodnutia, predpokladom úspešnosti žaloby je využitie účinných prostriedkov nápravy (§ 3) a zrušenie nezákonného rozhodnutia (§ 4). Súd v takomto konaní nie je totiž oprávnený posudzovať nezákonnosť rozhodnutia ako otázku prejudiciálnu (§ 4 ods. 1 druhá veta). I v prípade uplatnenia škody v súvislosti s trestným stíhaním osoby súd nemôže posudzovať dôvodnosť trestného stíhania a zákonnosť v ňom vydaných rozhodnutí prejudiciálne; podľa ustálenej súdnej praxe preto vychádza z výsledkov trestného konania. Ak bolo trestné stíhanie voči obvinenému/obžalovanému zastavené alebo obžalovaný bol spod obžaloby oslobodený, treba považovať uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné (okrem výnimiek ako milosť, amnestia, nedostatok trestnej zodpovednosti) bez potreby trvania na požiadavke na jeho zrušení. V trestnom konaní rovnaký účel ako zrušenie nezákonného rozhodnutia (v iných konaniach) má práve skončenie trestného konania uvedenými spôsobmi.

Súd prvého stupňa preto nesprávne poukazoval na skutočnosť, že nie je zrušené uznesenie o vznesení obvinenia, z titulu ktorého sa uplatňuje náhrada škody. Vychádzajúc z tohto názoru sa nesprávne domnieval, že uplatnený nárok možno priznať (s výnimkou nemajetkovej ujmy) len podľa § 5 zákona, pojednávajúceho o náhrade škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe. Následne po vznesení námietky premlčania odporcom včasnosť uplatnenia jednotlivých čiastkových nárokov nesprávne posudzoval podľa jednoročnej premlčacej doby podľa § 23 zákona (s prihliadnutím na dobu predbežného prerokovanie nároku podľa § 9 a § 22 ods. 3) a dospel k nesprávnemu záveru, že nárok za stratu na zárobku za obdobie väzby, ako aj nárok na náhradu trov trestného konania bol uplatnený oneskorene. Oba tieto nároky boli predbežne prerokované u odporcu a uplatnené včas, v priebehu plynutia trojročnej premlčacej doby (§ 22 ods. 1), keď oslobodzujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 5. 4. 2006 a návrh bol podaný dňa 23. 7. 2008.

V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, že zo žiadneho ustanovenia zákona a ani jeho účelu nemožno vyvodiť, že osoba oslobodená spod obžaloby, ktorá bola v priebehu trestného stíhania i vo väzbe, môže uplatňovať náhradu škody len pre nezákonnosť rozhodnutia o väzbe (§ 5) a nie aj z dôvodu nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia (§ 1). Pri opačnom výklade zákona by išlo o zjavnú diskrimináciu väzobne stíhaných osôb voči osobám stíhaným na slobode, napr. i z hľadiska premlčacej doby, hoci zásah štátu v ich prípade je nepochybne závažnejší (obdobne napr. III. ÚS 339/08).

Vychádzajúc z týchto skutočností odvolací súd podľa § 220 O. s. p. zmenil zamietajúci výrok rozsudku súdu prvého stupňa, týkajúci sa náhrady trov trestného konania a priznal ich náhradu v navrhovateľom preukázanom rozsahu 2.323,57 € (príjmové pokladničné doklady z č. l. 149 a 150 spisu) a vo zvyšku pre ich nepreukázanie v žalovanom rozsahu v tejto časti rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.).

Za opodstatnené považoval i uplatňované úroky z omeškania ako sankciu za omeškanie dlžníka s plnením peňažného dlhu. Charakter peňažného záväzku má totiž popri zmluvnom záväzku dlžníka i záväzok zo zodpovednosti za škodu ako aj za bezdôvodné obohatenie. Rovnaký charakter má teda i záväzok zo zodpovednosti za škodu podľa zák. č. 58/1969 Zb., ktorý s poukazom na subsidiárnu pôsobnosť Občianskeho zákonníka (§ 20) treba považovať za právny predpis súkromného práva. Odporca ako osoba zodpovedná za škodu sa dostal do omeškania obdobne ako škodca podľa § 517 ods. 1 OZ nasledujúcim dňom po tom, ako bol vyzvaný na náhradu škody, s prihliadnutím na šesťmesačnú lehotu na plnenie, vyplývajúcu z ustanovenia § 10 zákona. Úrok z omeškania v uplatnenej výške 8,5 % ročne (§ 3 Nar. vl. č. 87/1995 Z. z.) bol preto priznaný odo dňa 27. 8. 2007 do zaplatenia (prvý deň po uplynutí šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku).

Súd prvého stupňa zamietol návrh v časti, týkajúcej sa náhrady za stratu na zárobku za obdobie väzby do prepustenia zo služobného pomeru (uplatnené od 1. 5. 2000 do 26. 6. 2000).

Ako už bolo uvedené vyššie, uvedený nárok bol riadne predbežne prerokovaný u odporcu a včas uplatnený pred súdom. Nárok na náhradu za stratu na zárobku za uvedené obdobie prislúcha v zmysle § 21 zákona, čo napokon odporca ani nenamietal. V tejto časti súd prvého stupňa pre odlišný právny názor dostatočne nezistil skutkový stav veci v otázke rozsahu skutočnej straty na zárobku navrhovateľa a neprijal ani relevantné právne závery. V tejto časti preto odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1, 2 O. s. p.).

Rovnako súd prvého stupňa zamietol návrh i v časti náhrady za stratu na zárobku za obdobie po prepustení zo služobného pomeru do skončenia trestného stíhania.

V tejto časti sa odvolací súd v plnej miere stotožňuje so závermi súdu prvého stupňa o nedôvodnosti návrhu na začatie konania, preto v tejto zamietajúcej časti rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.).

Všeobecne platí, že predpokladom zodpovednosti za škodu je existencia príčinnej súvislosti medzi škodou a protiprávnym konaním škodcu (kauzálny nexus). V prípade uplatnenia náhrady škody od štátu podľa zák. č. 58/1969 Zb. rovnako platí, že škoda musí byť v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom orgánu štátu.

V prípade uplatnenej náhrady za stratu na zárobku po prepustení zo služobného pomeru do skončenia trestného stíhania podľa názoru odvolacieho súdu uvedená podmienka nie je splnená. K skončeniu služobného pomeru navrhovateľa ako policajta nedošlo totiž na základe rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní, ale na základe rozkazu ministra ako správneho orgánu, vydaného v administratívnom konaní, a to z iných dôvodov (hrubé porušenie služobnej prísahy, nie s ohľadom na trestné stíhanie) a na základe iného právneho predpisu verejného práva (zák. č. 73/1998 Z. z.), než Trestný zákon alebo Trestný poriadok. Nemožno sa preto stotožniť s názorom navrhovateľa, že s ohľadom na výsledok trestného konania treba považovať (automaticky) za nezákonný i personálny rozkaz ministra vnútra. Na nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi trestným stíhaním navrhovateľa a rozhodnutím ministra vnútra vo veci služobného pomeru policajta podľa zák. č. 73/1998 Z. z. napokon v dôvodoch svojho

rozhodnutia poukázal i ústavný súd (uznesenie zo dňa 23. augusta 2006 sp. zn. III. ÚS 263/06). Okrem toho správne argumentoval súd prvého stupňa, že personálny rozkaz ministra nebol ako nezákonný ani zrušený.

Vychádzajúc z okolností tohto prípadu i účelu, ktorý plní inštitút náhrady nemajetkovej ujmy, odvolací súd dospel k názoru, že sú splnené zákonné predpoklady pre jej priznanie v zmysle čl. 5 ods. 5 dohovoru i § 13 ods. 2 OZ, pričom súdom prvého stupňa priznaná náhrada je nedostatočná, v dôsledku čoho vo vyhovujúcej časti (9.300,- €) odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil; v zamietajúcej časti rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a odporcu zaviazal na jej náhradu vo výške 5.700,- €. Vo zvyšku (rozdiel medzi požadovanou náhradou 165.969,59 € a spolu priznanou náhradou v rozsahu 15.000,- €) rozsudok v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.).

I keď zák. č. 58/1969 Zb. priamo nepočítal i s odškodnením nemajetkovej ujmy osôb, ktorý inštitút nepoznal v čase prijatia tohto zákona ani v tom čase platný Občiansky zákonník, v otázke prípustnosti aplikácie čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd už existuje ustálená judikatúra súdov, podľa ktorej nemajetková ujma prislúcha i pri odškodňovaní osôb podľa zák. č. 58/1969 Zb. Odporca neuviedol žiadne relevantné argumenty, pre ktoré by bolo potrebné sa od týchto záverov odkloniť. Napokon Občiansky zákonník (v prejednávanej veci určujúci pre spôsob a rozsah náhrady škody) v čase začatia trestného stíhania voči navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy už poznal (§ 13 ods. 2 v znení zák. č. 87/1990 Zb., účinného od 29. 3. 1990).

Za rozhodujúce okolnosti tohto prípadu vo vzťahu k určeniu výšky náhrady nemajetkovej ujmy, pre ktorú zákonodarca v ustanovení § 13 ods. 3 OZ nestanovil žiadne limity a je vecou voľnej úvahy súdu, odvolací súd považoval obdobne ako súd prvého stupňa jednak značnú dĺžku trestného stíhania navrhovateľa (viac ako šesť rokov), rovnako tak dĺžku obmedzenia osobnej slobody navrhovateľa väzbou (372 dní), pričom jej nezákonnosť v danom prípade vyplýva priamo z ustanovenia § 5 zákona. Závažnosť dopadu trestného stíhania (ujmy) na navrhovateľa je podľa názoru odvolacieho súdu podstatným spôsobom ovplyvnená skutkom, ktorý sa navrhovateľovi kládol za vinu a profesiou navrhovateľa v čase začatia trestného stíhania. Úlohou navrhovateľa ako policajta bolo odhaľovanie spoločensky vysoko nebezpečnej drogovej trestnej činnosti, práve z ktorej bol obvinený; väzbu vykonával spolu s osobami, ktoré sám zaisťoval. Za významné považoval odvolací súd i okolnosti, na ktoré poukazoval navrhovateľ. V snahe odhaliť organizovanú skupinu navrhovateľ získanú vzorku drogy riadne zaregistroval, zaviedol kriminálny spis, požiadal o rozbor vzorky príslušné expertízne pracovisko, o financie na zakúpenie väčšieho objemu požiadal nadriadeného, predovšetkým však nadriadeného i kolegu informoval o kontakte so svedkom - policajtom H.. R., na svedeckej výpovedi ktorého bolo postavené obvinenie, pričom išlo o policajta, ktorého opakovane riešila inšpekčná služba ministerstva a nadriadený zvažoval jeho prepustenie (výpovede svedkov G., F.Í. C. K.. A. F., uvedené v oslobodzujúcom rozsudku na č. l. 48 spisu). Napriek týmto skutočnostiam bolo vedené trestné stíhanie i väzba po značne dlhý čas, dôkazy boli získané nezákonne a v konaní pred trestným súdom svedkovia neboli zbavení povinnosti mlčanlivosti k relevantným otázkam. Trestné stíhanie malo zásadný dopad na profesijný život navrhovateľa, ktorému sa ani po oslobodení spod obžaloby nepodarilo opätovne stať policajtom.

Bez potreby akéhokoľvek ďalšieho dokazovania je teda zrejmé, že trestné stíhanie i väzba v tomto prípade zásadným spôsobom zasiahli nielen do osobnej slobody navrhovateľa, ale nezvratne narušili jeho profesijnú česť a pracovné uplatnenie (podľa obžaloby počas výkonu služby policajta od r. 1989 niekoľkokrát odmenený), závažne zasiahli do súkromia navrhovateľa i do rodinných vzťahov, a to predovšetkým vo vzťahu k sestre - policajtke, pre ktorú trestné stíhanie brata z dôvodu trestnej činnosti, ktorú mal odhaľovať, malo nepochybne významný negatívny dopad. Medializácia prípadu i prepustenie zo služobného pomeru po viac než desiatich rokoch služby (prakticky od skončenia stredoškolského štúdia) dokresľujú závažnosť ujmy navrhovateľa, ktorú mu trestné stíhanie spôsobilo.

Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval s ohľadom na tunajšie spoločenské pomery za primerané odškodnenie nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- €.

Z priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch úrok z omeškania pre absenciu omeškania dlžníka nepatrí, keď povinnosť jej náhrady vzniká až na základe rozhodnutia súdu.

O náhrade trov i odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa v samostatnom uznesení (§ 151 ods. 3 O. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.